

הלכות הדף היומי

מסכת ביצה

תוכן

- א. משום דהוי ליה דבר שיש לו מתירין.....1
- ב. הגחלת כרגלי הבעלים ושלהבת בכל מקום.....2
- ג. גחלת של עבודה זרה אסורה ושלהבת מותרת.....2
- ד. המודר הנאה מחבירו אסור בגחלתו ומותר בשלהבתו.....2
- ה. בור של יחיד כרגלי היחיד ושל אנשי אותה העיר כרגלי אנשי אותה העיר ושל עולי בבל כרגלי הממלא.....3
- ו. נהרות המושבין ומעינות הנובעין הרי הן כרגלי כל אדם.....4
- ז. מילא ונתן לחבירו ... כרגלי הממלא.....4
- ח. בירא דשותפי.....5
- ט. הריני עליך חרם המודר אסור הרי אתה עלי חרם הנודר אסור הריני עליך ואתה עלי שניהם אסורים זה בזה ומותרין בשל עולי בבל ואסורין בשל אותה העיר.....5
- י. השותפין שנדרו הנאה זה מזה אסורים ליכנס לחצר לרחוץ בבור.....6
- יא. במגביה מציאה לחבירו קנה.....7
- יב. מי שהיו פירותיו בעיר אחרת וערבו בני אותה העיר להביא אצלו מפירותיו לא יביאו לו ואם ערב הוא פירותיו כמוהו.....7

דף לט.

א. משום דהוי ליה דבר שיש לו מתירין

כבר התבאר לעיל דף לז. שהאשה¹ ששאלה מחבירתה ביום טוב² מים תבלין או מלח לקדרתה או לעיסתה, העיסה והתבשיל כרגלי שתיהן לענין תחומין, ואינה רשאה להוליך העיסה והתבשיל, כי אם במקום ששתיהן יש להן רשות לילך, כיון שנתערב בה דבר שקנה שביתה אצל אחר, ואין אומרים שיבטלו המים ומלח בעיסה, מפני שהוא דבר שיש לו מתירין³.

¹ שו"ע ונו"כ שצו יב

² ובשבת אינו נ"מ דבלא"ה אינה יכול לצאת מהעיר או מקומה משום איסור הוצאה. ובעיר מעורבת בלא"ה יש לה את כל העיר.

³ ואף על פי שדבר שיש לו מתירין אינו בטל אלא במין שנתערב במינו אבל בשאינו מינו בטל הוא אף על פי שיש לו מתירין מכל מקום כיון שהמים ומלח באים לתקן העיסה הרי הם עמה כמין במינו לענין זה. שו"ע הרב שם יב

להצטרפות להלכות הדף היומי להלכה למעשה

<https://chat.whatsapp.com/GBwUrGXgJmSBYBitDGM0T3>

הלכות הדרף היומי

מסכת ביצה

ב. גחלת כרגלי הבעלים ושללהבת בכל מקום

לקח מחבירו⁴ ביום טוב גחלת, לא יוליכנה אלא כרגלי הנותן, שהרי היא כמו כלי או כל חפץ אחר שדינה כדין רגלי בעליה, לענין תחומין כנוכר לעיל דף לו.

אבל אם הדליק נר או עץ שלו משלהבת חבירו, מכיון שהשלהבת אין בה ממש, לא חל שביטת בעליה עליה, והרי הוא כרגלי זה שהדליק.

ג. גחלת של עבודה זרה אסורה ושללהבת מותרת

כשם⁵ שהעבודות כוכבים אסורים בהנאה, כך כל הנאות הבאות ממנה אסורות, אפילו אם שרפה ישראל⁶ אסור ליהנות⁷ בגחלתה⁸ ואפרה, שנאמר לא ידבק בידך מאומה מן החרם⁹. אבל מותר ליהנות משלהבתה, אם אינה קשורה בגחלת. אך אם קשורה בגחלת אסור ליהנות¹⁰. אולם מותר להדליק ממנה נר אחר¹¹.

ד. המודר הנאה מחבירו אסור בגחלתו ומותר בשלהבתו

⁴ שו"ע ונו"כ שם יג

⁵ שו"ע ונו"כ יו"ד קמב א

⁶ אבל ע"ז של נכרי ששרפה ביטלה. ט"ז שם א ועיין בש"ך ס"ק ב

⁷ ואם נהנה יש מצבים שהמאכל נאסר סדיעבר עיי"ש ש"ך ס"ק י

⁸ אפילו עוממות ואינם לוחשות אסור כיון שיש שם ממש ול"ש הנאה רבה או זוטא דהא כתיב לא ידבק בידך מאומה. ט"ז שם ג

⁹ ט"ז וש"ך ס"ק ב ועיין בספר יד דוד להגאון הגר"פ (ח"ב פ"א ה"א) הביא מדברי הרשב"א קידושין (דף נ"ו ע"ב) דס"ל דאפר עיר הנדחת מותר ועיין בספר דבר אברהם ח"ב סי' יב אות ח שתמה על דבריו והוכיח מאפר אשירה שאסור משום לא ידבק בידך כמו שכתבו תוס' תמורה לנ: ד"ה הנשרפין וז"ל "והא דאמר אשירה אסורה לעולם אף על פי שהזקיק הכתוב לשורפה (דברים יב) היינו משום דכתיב (שם יג) לא ידבק בידך מאומה מן החרם אבל הנקברין דלא הטעין הכתוב לשורפן משוך איסורייהו לעולם". ופסוק זה הלא נאמר בעיר הנדחת וא"כ ודאי שגם אפר עיר הנדחת אסור

¹⁰ ט"ז שם וכ"כ הרא"ש להדיא בסוגיין ותימא על הט"ז שלא הביא. פ"ת שם א וטעמו דמה לי נהנה ותחמם בחלת מה לי נהנה ומתחמם בשלהבת שקשורה בגחלת.

¹¹ על פי מש"כ הש"ך רכא נז נבי מודר וה"ה הכא דמ"ש.

להצטרפות להלכות הדרף היומי להלכה למעשה

<https://chat.whatsapp.com/GBwUrGXgJmSBYBitDGM0T3>

הלכות הדרף היומי

מסכת ביצה

המודר¹² הנאה מחבירו, אסור בגחלתו, ומותר בשלהבתו, אם אינה קשורה בגחלת, אך אם קשורה בגחלת אסור¹³. אולם מותר להדליק ממנה נר אחר¹⁴.

ה. בור של יחיד כרגלי היחיד ושל אנשי אותה העיר כרגלי אנשי אותה העיר ושל עולי בבל כרגלי הממלא

בור¹⁵ מים פרטי של יחיד שנאגרים בו מי גשמים או שלגים ואין בו נביעה¹⁶, הרי הוא כרגלי בעלים לענין הוצאת תחומים ומותר לשאת את המים רק כרגלי בעלי הבור. ואם עירב בעליו למזרח אין יכול זה להוליכן לצד מערב אפילו פסיעה אחת¹⁷.

בור ציבורי של אותה העיר כרגלי אנשי אותה העיר. ובני העיר כל אחד יכול להוליך למקום שעירב¹⁸, וכן אם נתנן לאחד שאין מבני העיר, יכול להוליכן כרגלי הנותן שהרי מחלקו מילא.

ואם מי שהוא מעיר אחרת בא ומילא עמהם, אינו מוליכם אלא כרגלי אנשי אותה העיר כלומר אלפים לכל רוח אם כולם לא עירבו, אך אם אחד מבני העיר עירב לסוף אלפים לצפון, ואחד לסוף אלפים לדרום לא יוציאם מהעיר כלל¹⁹.

בור של הפקר כרגלי הממלא, שאף שלא קנו המים שום שביתה בבין השמשות שחפצי הפקר אינה קונים שביתה, מכל מקום כשבא זה ומילא

¹² שו"ע ונו"כ יו"ד רכא יב

¹³ במ"ז שם מא כתב "נראה דכאן הוה הדין גם כן כמו לענין עבודת כוכבים בס"י קמ"ב סעיף א' וכפי מה שכתבנו שם" ולכאורה לפי זה גם אפרו אסור, וגחלת אסורה בין עוממות ובין לוחשות.

¹⁴ ש"ך שם נו

¹⁵ שו"ע ונו"כ או"ח שצו יד

¹⁶ מ"ב שם לב

¹⁷ מ"ב שם לג

¹⁸ ואם אחד מהעיר עירב לצפון ואחד לדרום זה מוליך לצפון כרגליו וזה לדרום כרגליו שהרי הם שותפים בבור ויש ברירה כמ"ש בחבית של יין בדרף לו: מ"ב לד

¹⁹ שהרי מים אלו הם לו כרגלי שניהן שגם משלהם הוא ממלא ואין שייך לומר בו יש ברירה כיון שאין לו חלק כלל בבור זה. מ"ב שם ושער הציון ס"ק כד

להצטרפות להלכות הדרף היומי להלכה למעשה

<https://chat.whatsapp.com/GBwUrGXgJmSBYBitDGM0T3>

הלכות הדרף היומי

מסכת ביצה

זוכה במה שמילא מן ההפקר, הרי קנו או שביתה כשבתתו²⁰. ואפילו נתן הממלא לאחרים לאחר שמילאן ביום טוב לצורכו, הרי הן כרגליו.

ו. נהרות המושכין ומעינות הנובעין הרי הן כרגלי כל אדם

נהרות²¹ זורמים אף על פי שאינם נובעים, הואיל והם נדים ונעים לא קנו שביתה, וכן מעיינות הנובעים, אפילו הם של יחיד כגון בור של יחיד שיש בו נביעה, ואף על פי שאין יוצאין ממקום נביעתם לימשך להלאה²², הואיל ואינם נחים לא קנו שביתה אפילו הם של יחיד או ששייכים לעיר²³. ולפיכך הם כרגלי הממלא ראשון, שאז קנו שביתה כשבתתו כיון שנפסקו אז ממקום נביעותם או ממקום הילוכם.

ולפיכך מים שזורמים בשבת ובאים מחוץ לתחום לתוך התחום, ממלאים מהם בשבת ואין צריך לומר ביום טוב, הואיל ולא קנו שביתה כלל חוץ לתחום כיון שהם ניידים.

גשמים היוורדים בערב יום טוב בסמוך לעיר, תוך תחום העיר, הם כרגלי אנשי אותה העיר וכל שכן כשירדו לתוך העיר עצמה מפני שאנשי העיר סמכו דעתם עליהם.

אך אם ירדו ביום טוב הרי הם כבור הפקר שלא קנו שביתה באוקיינוס או בעננים, הואיל והם נדים ונעים שם²⁴, והרי הם כרגלי הממלא²⁵.

ז. מילא ונתן לחבירו ... כרגלי הממלא

מילא²⁶ מים מבור של הפקר לצורך חבירו הם כרגלי הממלאים, אף אחר שמסרם לידו²⁷, ואף על פי שבשעת המילוי זכה בהם חבירו שהמגביה מציאה לחבירו קנה חבירו, מכל מקום זכיה זו אינה אלא משום שאם היה רוצה היה זוכה בהם לעצמו יכול לזכות בהם ג"כ לחבירו, וכיון שלא זכה

²⁰ ואמרינן הוברר הדבר למפרע בין השמשות דלהאי גברי חזי וברשותיה קיימא. מ"ב שם לה

²¹ שו"ע ונו"כ שם טו

²² מ"ב שם לו

²³ מ"ב שם לז

²⁴ ועיין ח"י רע"א בלז: שחלב שנחלב מהבהמה ביו"ט אפשר נמי שלא קנה שביתה בגוף הבהמה והרי הוא כגשמים כרגלי הממלא.

²⁵ מ"ב שם לח ודלא כמג"א שדעתו שדינם כרגלי אנשי אותה העיר ושו"ע הרב יז כתב כמג"א

²⁶ שו"ע ונו"כ שם טז

²⁷ מ"ב שם לט

להצטרפות להלכות הדרף היומי להלכה למעשה

<https://chat.whatsapp.com/GBwUrGXgJmSBYBitDGM0T3>

הלכות הדף היומי

מסכת ביצה

אלא מכחו²⁸ הרי הם כרגליו²⁹. ויש חולקים³⁰ וסבורים שהרי הם כרגלי מי שנתמלאו לו, והעיקר כדבריהם³¹.

ח. בירא דשותפי

וכל זה בבור של הפקר, אבל בור של מים ששייך לכמה אנשים בשותפות או בור השייך לאנשי העיר שהרי זה כרגלי הממלא, גם אם אחד מילא לצורך שותפו לכו"ע הרי זה כרגלי מי שנתמלאו בשבילו, שהרי מחלקו נתן לו, דבדרבנן קי"ל די"ש ברירה ואינו זוכה כלל מחלק הראשון³².

דף לט:

ט. הריני עליך חרם המזדר אסור הרי אתה עלי חרם הנזדר אסור הריני עליך ואתה עלי שניהם אסורים זה בזה ומותרין בשל עולי בבל ואסורין בשל אותה העיר

ראובן³³ שאמר לשמעון הריני עליך חרם, או הרי אתה אסור בהנאתי, ראובן מותר בהנאת שמעון, ושמעון אסור בהנאת ראובן.

²⁸ וזהו שיטת המחבר ע"פ דברי ר"ת ורא"ש ור"ן גם בחי' רא"ה לביצה מהזיק בשיטת ר"ת אלא דנוטה שם לומר דאף כרגלי הממלא קאמר אבל גם כרגלי המתמלא צריך להיות ואינו יכול השני להוליך אלא למקום שעירבו שניהם עיין שם וטעמו מובן ע"פ מה שכתב בחי' הרשב"א להקשות על סברת ר"ת עיין בחי' הרשב"א ודוק. ביאור הלכה שם ד"ה לצורך

²⁹ מ"ב שם

³⁰ אבל באמת רוב ראשונים חולקים ע"ז ודעתם דהרי הם כרגלי המתמלא לפי מה דקוי"ל בכל מקום המגביה מציאה לחבירו קנה חבירו והם רש"י ורשב"ם מובא בתוס' וכן פסק ר' חננאל בפירושו וכן הוא דעת בעל המאור והראב"ד שם בהשגותיו וכן הוא דעת הרשב"א בחידושו עיין שם שהאריך והקשה על סברת ר"ת וכן נוטה דעת המאירי עיין שם וכן הוא דעת המגיד וכתב שם שכן דעת הרמב"ם והרי"ף שהשמיטו הלכה זו משום דסמכו על הכלל הידוע דהמגביה מציאה לחבירו קנה חבירו וכן דעת הרי"א וכן פסק בשיטת ריב"ב באלפסי דכרגלי מי שנתמלא ובא"ר ובגהר שלום הערו כמעט בכל הדברים אלא דהם כתבו וציירו דין זה בשכבר בא לידי מי שנתמלא ובאמת מכל הני ראשונים מוכח דאפילו עוין ביד הממלא ג"כ אסור להוליכם כרגליו אלא כרגלי מי שנתמלא בשבילו, דהרי אינם שלו אלא שייכים הם למי שנתמלא בשבילו דהמגביה מציאה וכו' קנה חבירו, ומה שכתב בעבודת הקודש ונתנם לחבירו הוא לשון הש"ס וה"ה אפילו לא נתן. וע"כ מסתברא לפסוק שלא כדברי המחבר רק כרגלי שנתמלא בשבילו, ובפרט אם כבר הגיעו ליד מי שנתמלא ובאמת יש יותר סברא לומר כרגלי מי שנתמלא בשעה שהם בידו מבשעה שעדיין הם ביד הממלא עיין בחי' הרשב"א בקשויותיו על שיטת ר"ת. ביאור הלכה שם

³¹ כ"כ בשונה הלכות כאן יט

³² מ"ב שם

³³ שו"ע ונו"כ יו"ד רכד

להצטרפות להלכות הדף היומי להלכה למעשה

<https://chat.whatsapp.com/GBwUrGXgJmSBYBitDGM0T3>

הלכות הדרף היומי

מסכת ביצה

אמר לשמעון הרי אתה עלי חרם, ראובן אסור בהנאת שמעון, ושמעון מותר בהנאת ראובן. אמר לשמעון הריני עליך חרם ואתה עלי, שניהם אסורין ליהנות זה מזה, ומותרים בדברים שהם בשותפות לכל ישראל, כמו הר הבית והעזרות, ואסורין בדברים שהם בשותפות לבני אותה העיר.

ומה תקנתם, שיקנו חלקם שיש להם בו לאחר, ונמצא שאין אחד מהם נהנה משל חבירו. וי"א שהם מותרים בכל דבר שאין בו דין חלוקה, וכן עיקר³⁴.

אולם ספרים שבעיר ובית הכנסת מותרים הם, שתקנו חכמים האחרונים שאין אדם יכול לאסור חלקו מבהכ"נ ולא מספרים, ואם אסר אין איסורו איסור³⁵.

י. השותפין שנדרו הנאה זה מזה אסורים ליכנס לחצר

לרחוץ בבור

שנים³⁶ שהם שותפים בחצר ונדרו הנאה זה מזה, אם יש בו דין חלוקה כלומר שיש לפחות ד' על ד' אמות לכל אחד³⁷, חל הנדר ואסורין ליכנס בו עד שיחלקו³⁸, ויכנס כל אחד בשלו. ואם אין בו דין חלוקה, לא חל הנדר ומותרין ליכנס בו.

וכן הדין בשנים שהיה להם יחד מקום גדול³⁹ לפחות ד' על ד' אמות בבית הכנסת, ואמר אחד לחבירו חלקי יהא לך⁴⁰ הקדש, ודווקא בחלק מקום בבית הכנסת שיש להם ביחד המקום⁴¹, אבל חלק שיש לו בבית הכנסת על ידי השותפות של כל בני העיר, שיש לכל אחד מבני העיר חלק בבית הכנסת, אינו יכול לאסור עליו בזמן הזה שתקנו חכמים האחרונים שאין אדם יכול לאסור חלקו מבהכ"נ, כנזכר.

וכן אם היו שותפין בדבר המטלטל, אם יש בו דין חלוקה אסורים בו. ואם אין בו דין חלוקה, מותרין בו.

³⁴ ש"ך שם ב

³⁵ ש"ך שם א

³⁶ שו"ע ונו"כ יו"ד רכו א

³⁷ ש"ך שם א ועיין גליון מהרש"א.

³⁸ ולא שרי מטעם ברירה כיון שיש לתקן בחלוקה. ש"ך שם ב

³⁹ שרם לאו אין בו דין חלוקה ולא חל הנדר. ש"ך שם ו

⁴⁰ דמאחר דקאמר לך הקדש, ודאי כוונתו לאסרו עליו. אבל אם אמר יהא הקדש, ולא אמר: לך, לא כיון אלא

שיהיה הקדש לעניים, ומותר חבירו ליהנות ולישב עליה. שם ברמ"א.

⁴¹ בית הלל שם

להצטרפות להלכות הדרף היומי להלכה למעשה

<https://chat.whatsapp.com/GBwUrGXgJmSBYBitDGM0T3>

הלכות הדרה היומי

מסכת ביצה

יא. במגביה מציאה לחבירו קנה ...

המגביה⁴² מציאה או כל דבר הפקר עבור חבירו⁴³, ואמר⁴⁴ בשעה שמגביה החפץ מע"ג קרקע – הריני מגביה מציאה זו כדי לזכות בה לחבירי – אעפ"י שלא אמר לחבירו כלום, זכה בה חבירו⁴⁵. וי"א⁴⁶ שאפילו לא אמר כלום בעת שהגביה אך מודה שכך היתה כונתו זכה בה חבירו.

ולכו"ע אם אמר לו חבירו בפירוש שיגביה לו מציאה והגביה במחשבתו לזכות לחביר אפילו לא אמר כלום ו קנה חבירו⁴⁷. וכן אם אמר בפירוש שמגביה לצורך עצמו, ומודה אחר כך שנתכוון לחבירו לא קנה חבירו⁴⁸.

יב. מי שהיו פירותיו בעיר אחרת וערבו בני אותה העיר להביא אצלו מפירותיו לא יביאו לו ואם ערב הוא פירותיו כמוהו

מי⁴⁹ שהיו לו פירות מופקדים בעיר אחרת שהיון לתחום, ועירבו בני אותה העיר לבא אצלו, לא יביאו לו מפירותיו, שפירותיו כמוהו⁵⁰ והוא לא עירב. ואם עירב מוליכים לפי מה שעירב.

⁴² שו"ע ונו"כ חו"מ רסט א

⁴³ וכן בשנפל המציאה בתוך ד"א ואמר שיקנה ד' אמותיו חפץ זה לפלוני. רע"א שם מהר"ן נדרים לד:

⁴⁴ כ"כ הסמ"ע שם א ועיין בקצוה"ח שם שהצדיק דבריו דכיון דק"ל (נדרים כח, א) דברים שבלב אינן דברים א"כ מחשבה נרדא לאו כלום היא.

⁴⁵ ואף על גב דק"ל לתופס לבעל חוב במקום שחב לאחרים לא קנה כמ"ש בחו"מ סי' ק"ה והכא הרי חב לאחרים שאין יכולין לזכות בהמציאה שאני הכא דמינו דאי בעי זכי לנפשיה זכי נמי גם לאחרני כמש"ע תוס' ב"מ י'. ד"ה א"ר יוחנן. ועוד דמציאה לא מקרי חב לאחרים שאינו אלא מניעת ריוח כמש"כ שם בש"מ.

⁴⁶ ש"ך שם א והצדיק את דבריו בנתיבות המשפט ביאורים שם א דמש"כ הקצוה"ח דהוי דברים שבלב "אישתמיטתיה דברי הרשב"א בחידושו לקדושין דף ג. דדוקא במקום דהדברים שבלב סותרין לדברים שבפה לא הויין דברים שבלב דברים, אבל דברים שבלב סתמן הויין דברים כמו בתרומה דמהני מחשבה [גיטין לא].

⁴⁷ דזה אינו דברים שבלב אלא דברים שבלב כל אדם דכיון ששתק אדעתיה דידיה ודאי אנגביה והו"ל דברים שבלב כל אדם דמהני. קצוה"ח שם

⁴⁸ כיון שהדברים שבלב סותרין לדברים שבפה אינן דברים. נתיה"מ שם

⁴⁹ שו"ע ונו"כ או"ח שצו יז

⁵⁰ בתוספתא סוף ביצה איתא ואם יש שם אפוטרופוס (ר"ל במקום הפירות) מנהיג נכסיו של בעל הפירות, מביאין ע"פ אפוטרופוס אם הוא עירב עכ"ל ופשוט הוא דהו"ל כמו רועה. ביאור הלכה שם ד"ה שפירותיו

להצטרפות להלכות הדרה היומי להלכה למעשה

<https://chat.whatsapp.com/GBwUrGXgJmSBYBitDGM0T3>

הלכות הדרף היומי

מסכת ביצה

במה דברים אמורים כשמי שהפירות מופקדים אצלו לא קיבל עליהם שמירה⁵¹ כגון שיחד להם קרן זוית, כמבואר להלן בגמ' דף מ. שאמר לו הניחם בזוית זו, שאז לא קבל עליו שמירתן כלל, רק כוונתו היא הרי ביתי לפניך הנה לך בזוית זו ושמור לך, וכל שכן אם אמר לו בפירוש הנה הבית לפניך הנה לך במקום שתרצה, שלא קבל עליו שמירתן כלל וכן בכל מקרה בו אין חל עליו חובת שמירה מן הדין.

אבל אם כשהפקידם אצלו קיבלם ממנו סתם, הרי קבל עליו שמירתן והרי הם כרגליו של השומר, כיון שהם מסורים בידו לשמורן.

וכ"ז כשהניח הבעלים את פירות בסתם ואח"כ נמלך ליטול מהן ביום טוב, אבל אם היה הדבר עומד ליטול מהן ביום טוב, הם ברשות בעליהן בכל אופן, גם אם קיבל הנפקד שמירה עליהם⁵².

ואפילו לא ידע הנפקד שבדעת בעל הפירות לקחם, מכל מקום אם בעל הפירות חשב בעת קנית שביתתו להשתמש בהם למחר, מותר להביאן, דקנו שביתתו⁵³.

⁵¹ והוא כפירש"י ור"ח וכן פירש הרא"ה ומאירי ורא"ש וטור ורי"ו, אכן באמת לשון המחבר שהוא לשון הרמב"ם אינו מורה כפירוש זה אלא דעיקר הדבר תלוי בייחוד לו מקום דהעמידו ברשותו לענין עירוב ובמסרו לנפקד בלא יחוד מקום העמידו ברשות הנפקד, ולא תלי הדבר כלל בחיוב שמירה, ואפילו שכרו להדיא שישמור אעפ"כ ביחוד מקום קאי ברשותיה לענין עירוב ומשמע עוד מלשונו דהאי ייחד לו קרן זוית קאי על המפקיד והיינו כנ"ל] וכבר העיר בזה בנשמת אדם עיין שם שהאריך איך לנקוט לדינא. ביאור הלכה שם ד"ה כשייחד, ואפשר בצורך שמחת יום טוב יש לסמוך עליהו

⁵² דהנפקד גופא מקני לה כשביתת בעל הפירות, וכמו בשור של פטם דמקני לה כשביתת כל אחד. מ"ב שם

מג שער הציון שם ס"ק לז
⁵³ שער הציון שם

להצטרפות להלכות הדרף היומי להלכה למעשה

<https://chat.whatsapp.com/GBwUrGXgJmSBYBitDGM0T3>